

Anykštuko kelionė

Senais laikais augo labai dideli miškai, o juose gyveno daugybė žvėrių ir nykštukų. Didinguose miško tankmėse ir kemsynuose gyveno graži, draugiška nykštukų šeimyna. Mama - Popė ir tėtis - Burbulis. Turėjo jie keletą vaikučių pabiručių. Vyriausiąjį pavadino Žvitruoliu, antrąjį - Gudruoliu, o trečiąjį - Anykštuku - mat tasai buvo labai mažytis ir niekur nesuspėdavo.

Vieną gražią dieną mama - Popė ir tėtis - Burbulis įsakė trimis sūnums nykštukams - Žvytruoliui, Gudruoliui ir Anykštukui susirasti darbus, nes neva jie jau dideli užaugo, ir laikas palikti tėvų namus. Iškeliaavo broliai auštant po svieta laimės ieškoti. Žvytruolis taip žvitriai ir mikliai apėjo miškus, girias ir pievas, kad tėvuželiai nė nespėjo jo pasiilgti, o jis jau kėpsojo namuose. Gudruolis - kėblino po visus kemsynus ir bruzgynus, pavargęs prisėdo ant kelmelio. Mąstė, mąstė ir netikėtai sumąstė, kad eis darbo prašyti ir padės miškus prižiūrėti pas girių karalių - Baravyką.

Na, o pagrandukas Anykštukas keliavo, keliavo, beldėsi į vienas į kitas duris, bet niekas jo priimti dirbti nenorėjo. Klaidžiojo mažylis gūdžiomis, tamsiomis giriomis, vargo dieną, vargo kitą ir galų gale nieko nepešęs grįžo namo. Grįžusį namo Anykštuką išbarė tėveliai, kad grįžo namo nieko nepešęs. Tėvai savo pagrandukui paaiškino kaip svarbu išmokti siekti savo tikslo, kad jam negalima nuleisti rankų, negalima taip lengvai pasiduoti ir save nuvertinti. Kiekvienas esame kažkam brangus, kažkam reikalingas. Ir Anykštukas pilnas jėgų ir ryžto iškeliaavo į platų pasaulį sau laimės ieškoti.

Kėblino, rėblino per pievas, per marias dieną vieną, dieną kitą kol galop negalop priėjo gražų mišką. Miškas buvo nepaprasto grožio, bet Anykštuką patraukė vienas neįprastas statinys. Jis niekaip nesuprato, kodėl kelias taip aukštai. Ir taip, ir taip suko savo mažą galvelę, niekaip nesuprato. Staiga nežinia iš kur stebuklingai ant kelmelio nutupė fėja. Anykštukas paklausė:

- Kas tu? Ir iš kur čia atsiradai?
- Aš esu Lajų tako fėja. O kas tu? - paklausė fėja.
- Aš Anykštukas. Ieškau darbo.

Šitam nuostabaus grožio miške Lajų tako fėja papasakojo atvykėliui, kad čia ne kelias, o Lajų takas kur atvyksta daug žmonių pasigrožėti miško auksiniais medžiais. Fėja susibičiuliavo su mažuoju berniuku ir pakvietė jai pagelbėti, nes jai vienai sunku. Taip Anykštukas gavo darbą. Anykštukas atrado sau mėgstama darbą. Jis padėjo Lajų tako fėjai šiltai ir maloniai priimti lankytojus, kurie atkeliaudavo pasigrožėti medžių lapų spalvų gama ir miškų ramybę. Berniūkštis buvo labai patenkintas, kad paklausė savo tėvelių ir nenuleido rankų paieškose. Štai ir gyvena jie kartu su fėja ilgai ir laimingai gamtos apsuptyje.

Eglė Maniokaitė

Panevėžio r. Dembavos progimnazijos

3 klasės mokinė